

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **M. D. M.,**
bytem X
zastoupené JUDr. Ladislavou Palatinovou,
advokátkou, se sídlem Tovačovského 2784, 767 01 Kroměříž

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020, č. j. KUZZL-46032/2020, sp. zn. KUSP-46032/2020/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“)

ze dne 17. 6. 2020, č. j. MeUKM/044752/2020, sp. zn. MeUKM/015456/2020/09 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustila tím, že dne 9. 2. 2020 v 09:10 hod. v obci Kroměříž, na ulici Hulínská, u čerpací stanice OMV, jako řidička osobního motorového vozidla zn. Renault Kadjar, registrační značky X při vyjíždění od čerpací stanice na pozemní komunikaci – ulici Hulínskou, nerespektovala svislou dopravní značku C 2b „Příkazaný směr jízdy vpravo“ a odbočila vlevo ve směru do centra obce Kroměříž. Uvedeným jednáním žalobkyně porušila ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona.
3. Dále byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustila tím, že dne 9. 2. 2020 v 09:10 hod. v obci Kroměříž, na ulici Hulínská, u čerpací stanice OMV, řídila ve směru od čerpací stanice k centru obce osobní motorové vozidlo zn. Renault Kadjar, registrační značky X, kdy krátce poté u ní byla dechovým analyzátozem zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši nejméně 0,01‰, tedy řídila vozidlo po požití alkoholických nápojů v takové době, kdy byla ještě pod vlivem alkoholu. Uvedeným jednáním žalobkyně porušila ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona.
4. Za spáchání přestupků byl žalobkyni podle ustanovení § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) silničního zákona a v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 8 000 Kč. V souladu s ustanovením § 35 odst. c) a § 47 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a s ustanovením § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona a v souladu s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byl žalobkyni dále uložen správní trest zákazu činnosti na 6 měsíců, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Současně byla žalobkyni podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005.

II. Žaloba

5. Žaloba směřovala proti napadenému rozhodnutí pouze v části I./B a v části II., podle níž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustila tím, že dne 9. 2. 2020 v 09:10 hod. v obci Kroměříž, na ulici Hulínská, u čerpací stanice OMV, řídila ve směru od čerpací stanice k centru obce osobní motorové vozidlo zn. Renault Kadjar, registrační značky X, kdy krátce poté u ní byla dechovým analyzátozem zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši nejméně 0,01‰, tedy řídila vozidlo po požití alkoholických nápojů v takové době, kdy byla ještě pod vlivem alkoholu. Tímto jednáním měla žalobkyně porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona.
6. Správní orgány při posuzování viny pro přestupek vycházely ze záznamu o dechových zkouškách, úředního záznamu o kontrole řidiče a z úředního záznamu, ve kterém je uvedeno, že se žalobkyně přiznala k požití alkoholu předešlého dne 8. 2. 2020 v čase od 19:00 do 22:30 hod., kdy vypila 0,4 l bílého vína a 0,3 l sektu.

7. Podle žalobkyně správní orgány v případě spáchání tohoto přestupku nevycházely ze základní skutečnosti, podle níž je všeobecně známo, že dechové přístroje vykazují vysokou míru nepřesnosti, a neučinily si orientační propočet hypotetické hladiny alkoholu v krvi při množství zkonsumovaného alkoholu předchozího dne. Tuto skutečnost správní orgány nezkoumaly ani při zjištěné hladině alkoholu 0,01 g/kg v krvi. Správní orgány se spokojily pouze s konstatováním, že žalobkyně řídila pod vlivem alkoholu, aniž by se alespoň pokusily objektivně zjistit, zda v době řízení vůbec byla ovlivněna alkoholem.
8. Při takto hraniční hladině alkoholu, která se blíží nule a která fakticky nemůže znamenat žádné ovlivnění alkoholem a jedná se pouze o fyziologickou hladinu, měl správní orgán I. stupně vyžádat znalecký posudek týkající se hladiny alkoholu v krvi žalobkyně v době řízení. Žalovaný pak k této námitce žalobkyně ani nepřihlédl.
9. Sám žalovaný konstatoval nepřesnost měření dechovým přístrojem použitým pro dechovou zkoušku, krevní zkouška provedena nebyla a nebyla ani ze strany policistů nabídnuta. Postižení řidiče za hladinu alkoholu v krvi v uváděné výši je výraz šikanózního výkonu práva a takto zjištěná hladina alkoholu nemůže být předmětem řízení o přestupku a nemůže být dána odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona.
10. Žalovaný tedy postupoval v rozporu se zásadou legality správního řízení vedeného z úřední povinnosti vůči žalobkyni a stejně jako správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí vadou. Postup žalovaného byl v rozporu se zákonem, pokud se týká odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona.
11. Správní orgány nadto tolerují postup Policie ČR, která při vědomí nepřesnosti údajů vykazovaných dechovým přístrojem nepoučuje účastníky o možnosti odběru krve na množství alkoholu. Takový postup je v rozporu s poučovací povinností policistů při kontrole účastníků silničního provozu.
12. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku I. bodu B a ve výroku II., a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Shledá-li soud, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí, pak žalobkyně navrhla, aby soud rozhodl o upuštění od správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření s obsahem podané žaloby nesouhlasil.
14. Žalobkyně v žalobě opakuje odvolací námitky, které byly vypořádány napadeným rozhodnutím. Žalobkyně v žalobě nikterak nedoložila, že používané dechové přístroje vykazují vysokou míru nepřesnosti. V napadeném rozhodnutí je pak uvedeno, že analyzátor alkoholu v dechu typu Dräger je měřicí přístroj, který z dechu měřené osoby zjistí, zda a jaké množství alkoholu je ve vzorku vydechaného vzduchu. Výsledek přepočte na hladinu alkoholu v krvi. Tolerance přístroje je 0,04‰, která je spolu s možnou fyziologickou hladinou alkoholu v krvi 0,20‰ odečtena od konečného výsledku ve prospěch testované osoby. Veškeré tolerance tak byly žalobkyni odečteny. Přesnost přístroje a postup správního orgánu aproboval i Nejvyšší správní soud.
15. K další námitce žalobkyně, že žalovaný neprovedl orientační propočet alkoholu v její krvi v době kontroly při množství alkoholu zkonsumovaného předešlého dne, uvedl

žalovaný, že by takový propočet nebyl objektivní, neboť by vycházel ze subjektivních údajů sdělených žalobkyní. Objektivně změřil hladinu alkoholu analyzátor Dräger, znalecký posudek by byl zbytečný.

16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval i s námitce týkající se marginální hodnoty alkoholu v krvi 0,01‰. Této námitce se věnoval i Nejvyšší správní soud v mnoha rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 3 As 304/2018, v rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78. Touto problematikou se zabýval i Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 2609/19 ze dne 25. 10. 2018. V České republice podle uvedených rozhodnutí platí tzv. nulová tolerance alkoholu v krvi při řízení motorových vozidel, a i pokud se jeví naměřená hladina alkoholu po odečtení tolerance jako marginální, není odpovědnost řidiče vyloučena.
17. K námitce žalobkyně, že jí ze strany policistů nebyla nabídnuta možnost krevní zkoušky, se žalovaný v napadeném rozhodnutí také vyjádřil. Žalovaný konstatoval, že nebyl dán zákonný důvod pro to, aby bylo provedeno odborné lékařské vyšetření. Navíc byla žalobkyně na místě kontroly o možnosti provedení odborného lékařského vyšetření poučena, jak vyplývá z oznámení přestupku. Žalobkyně se nijak nevyjádřila, s výsledky měření souhlasila, výtisk výsledku podepsala, odborné lékařské vyšetření nežádala.
18. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
23. Žalobkyně namítala, že správní orgány nevycházely při posuzování spáchaného přestupku ze skutečnosti, že dechové přístroje vykazují vysokou míru nepřesnosti a nepokusily se objektivně zjistit, zda žalobkyně byla v době řízení ovlivněna alkoholem.
24. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.*

25. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*
26. Krajský soud dále připomíná, že zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče, tzn. i zjištěná velmi nízká hladina alkoholu v krvi řidiče vede k závěru, že řidič naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona. Tento závěr považuje krajský soud za správný, neboť byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzen. Lze odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, dle kterého: „(...) v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka: aktuálně podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona]. Tento názor byl dále potvrzen např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 77/2011 – 76, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014 – 24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32.
27. Pokud se týká prokázání ovlivnění žalobkyně alkoholem, resp. prokázání přítomnosti alkoholu v těle žalobkyně, uvádí k tomuto soud následující.
28. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona je řidič *kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.* Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“).
29. Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu *povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje.* Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Tímto zvláštním právním předpisem je poté zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu.
30. Zákon o opatřeních přitom předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. o) tohoto zákona např. dechová zkouška) a odborné lékařské vyšetření (podle ustanovení § 2 písm. p), q) tohoto zákona např. odběr vzorku žilní krve). Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky (viz ustanovení § 16 odst. 2

zákonu o opatřeních). Je-li přitom dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32). K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21 v němž uvedl: „(...) přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,20 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79).

31. Důkazem v podobě orientační dechové zkoušky se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v právní větě svého usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017 – 44, č. 3731/2018 Sb. NSS, výstižně shrnul, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině.“ Měření alkoholu v dechu žalobkyně bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510, který je dle založeného ověřovacího listu způsobilým měřicím zařízením.
32. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení dále uvedl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky lze považovat za spolehlivý a jednoznačný, jestliže policisté postupovali v souladu se standardními postupy aplikovanými správní praxí, jak je vyjádřena např. v metodice Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08, zpracovaný Českým metrologickým institutem pod názvem Metodika měření alkoholu v dechu. Z těchto metodických pomůcek vyplývá mj. požadavek na to, aby měření bylo minimálně jednou zopakováno po uplynutí pěti minut od prvního měření a dále aby výsledky obou měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %. Indikuje-li tedy výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. Je zřejmé, že vzhledem k metabolickému procesu postupného vstřebávání nebo naopak odbourávání alkoholu může dojít k tomu, že mezi dvěma měřeními provedenými v určitém časovém odstupu může dojít k určitému vzestupu nebo naopak poklesu podílu alkoholu v krvi řidiče. Pokud však opakované měření bude provedeno v souladu s metodikou v rozmezí pěti minut, nemělo by se jednat o podstatné změny, které by bylo třeba zohledňovat způsobem uvedeným v rozsudku č. j. 10 As 137/2016 – 37.“ Z tohoto důvodu má krajský soud

za to, že zjištěná hodnota alkoholu v krvi žalobkyně byla pro účely rozhodování správních orgánů dostatečným podkladem.

33. Při kontrole žalobkyně dne 9. 2. 2020 v 09:13 hod. byla provedena dechová zkouška přístrojem zn. Dräger Alcotest 7510 s pozitivním výsledkem 0,25 ‰ alkoholu v krvi. V čase 09:20 hod. byla dechová zkouška zopakována s pozitivním výsledkem 0,27 ‰ alkoholu v krvi. Součástí spisového materiálu je též kalibrační protokol o zkoušce předmětného analyzátoru č. 19/SV/DRÄ/1, z něhož je zřejmé, že kontrola přístroje byla provedena dne 14. 10. 2019 a příští zkouška měla být provedena dne 13. 4. 2020. Rovněž je součástí spisového materiálu ověřovací list analyzátoru č. 7051-OL-D1725-19, platnost ověření měla končit dnem 21. 10. 2020. Je přitom zřejmé, že měření alkoholu v dechu žalobkyně bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012 – 24, v němž uvedl: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“*
34. S ohledem na výše uvedené krajský soud konstatuje, že měření alkoholu v organismu žalobkyně pomocí dechového analyzátoru Dräger, v.č. ARKL-0592, proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. U žalobkyně proběhly v rozmezí 7 minut dvě dechové zkoušky pomocí ověřeného a řádně kalibrovaného analyzátoru, které potvrdily přítomnost alkoholu v její krvi, rozdíl mezi výsledky obou měření přitom nepřesáhl 10 %. Od hodnoty výsledku první dechové zkoušky, tj. odborného měření v hodnotě 0,25 ‰, pak správní orgán I. stupně zcela správně a ve prospěch žalobkyně odečetl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hodnotu 0,24 ‰, což zahrnuje namítanou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi i možnou odchylku měření přístroje, jak uvedeno výše. Výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi žalobkyně tak dosáhla výše 0,01 ‰. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobkyně přítomen a je tak plně odpovědná za předmětný přestupek i vzhledem k výše uvedené tzv. nulové toleranci k hladině alkoholu v organismu řidiče. Nic nesvědčí o tom, že by výsledek měření nebylo možno považovat za věrohodný.
35. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona tak bylo v případě žalobkyně nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno již prostřednictvím orientační dechové zkoušky, neboť dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny, tudíž byla přítomnost alkoholu v krvi žalobkyně prokázána. Žalobkyně přitom výsledky měření nezpochybnila

relevantním způsobem ani v průběhu správního ani soudního řízení a nevnesla do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.

36. Žalobkyně měření analyzátozem dechu nijak nerozporovala, neboť podepsala výtisky výsledků dechových zkoušek, na základě čehož se má za to, že souhlasila se zjištěným skutkovým stavem. Žalobkyně ani nežádala odběr krve. S ohledem na to, že orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňovalo zákonné podmínky a žalobkyně orientační vyšetření neodmítla, nebylo nutné provádět odborné lékařské vyšetření.
37. V situaci, kdy orientační měření alkoholu v krvi žalobkyně proběhlo pomocí dechového analyzátoru v souladu se všemi zákonnými požadavky a žalobkyně výsledky měření nerozporovala, bylo rovněž zcela bezpředmětné, aby žalovaný činil propočet hypotetické hladiny alkoholu v krvi při množství tvrzeného zkonzumovaného alkoholu předchozího dne, neboť taková povinnost ze zákona nikterak nevyplyvá. Ze stejného důvodu nebylo nutné vyžádat znalecký posudek ohledně hladiny alkoholu v krvi žalobkyně, jelikož hladina alkoholu v její krvi již byla dostatečně prokázána.
38. Ačkoliv žalobkyně namítala, že nebyla poučena o možnosti žádat odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, z úředních záznamů založených v správním spisu vyplývá, že žalobkyně zasahujícím policistou poučena byla. Poučení řidiče žalobkyně ostatně rovněž podepsala a svým podpisem stvrdila, že poučení rozuměla. Poučovací povinnost tedy zasahující příslušníci Policie ČR splnili a ani v tomto ohledu tak žalobkyně nezpochybnila relevantním způsobem postup Policie ČR a následně ani postup správních orgánů.
39. Pokud se jedná o výši a druh sankce, jež byla žalobkyni za její jednání uložena, byla tato výsledkem správního uvážení správního orgánu I. stupně a následně taktéž žalovaného. Je-li výše sankce stanovena na základě zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu zabývat se všemi zákonnými hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše sankce nezbytná a zohlednit všechny skutečnosti, jež mohou mít vliv na konkrétní výši sankce. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při úvaze o druhu a výměře správního trestu přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, k osobním poměrům žalobkyně a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku. Rovněž správní orgán posuzoval význam chráněného zájmu, který byl přestupkem žalobkyně porušen nebo ohrožen. Následky obou přestupků považoval správní orgán za polehčující okolnost, neboť při páchání nedošlo k újmě na zdraví ani na majetku. Jako přitěžující okolnost správní orgán považoval to, že se žalobkyně podobného přestupku, řízení pod vlivem alkoholických nápojů, nedopustila poprvé. Žalobkyně přestupky spáchala z nedbalosti, přičemž však měla předpokládat, že po konzumaci alkoholických nápojů předchozího dne mohla být ještě pod jejich vlivem. Správní trest zákazu činnosti, od něhož žalobkyně požadovala upustit, pak uložil správní orgán I. stupně v dolní hranici zákonných možností. Přihlédl přitom rovněž k naměřené hladině alkoholu, kterou považoval za nízkou, avšak přihlédl i k tomu, že žalobkyně nespáchala obdobný přestupek poprvé.
40. Z pohledu krajského soudu tak sankce za spáchaný přestupek nevybočila z mezí správního uvážení, nedošlo ke zneužití správního uvážení, sankce byla dostatečně odůvodněná, a bylo zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně při stanovení

sankce řídil. Krajský soud proto nemá žádného důvodu zasahovat do druhu ani výše uložené sankce.

V. Závěr a náklady řízení

41. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
42. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.
44. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. září 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce